

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XVI. Camillus amplectitur curam moribundorum extra Nosocomia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

suam legauit argenteam clauam : cuius quoque pretium in communem arcam redactum est. Ita hominibus istis pauperculis, qui paullò antè vix tres storeas, in quibus somnum caperent, habuerant, iam diuina prouidentia etiam clauas ex argento ad ipsorum sustentationem misit. Cum hoc subdicio Congregationem sustinuit Camillus ad id vsque tempus, quo fuit à sancta Sede Apostolica confirmata : & quo facultas ei concessa est stipem Romæ vicatim quæritandi.

CAPVT XVI.

Camillus amplectitur curam moribundorum extra Nosocomia.

TAmetsi primus Camilli scopus in sua Congregationis fundatione fuerit, in speciatim opitulari, qui in sancti Iacobi Nosocomio, aut in aliis similibus locis auxilio Romæ indigerent; apparuit tamen postea consilium diuinæ Maiestatis (cui proprium est è paruis facere grandia) citra vllam comparisonem multò maius fuisse, atque ad plura & excellentiora se protendisse. Nam Deus quidem ab initio tantum illi luminis in primo suo proposito dedit, quantum ipsi eo tempore, pro tenui ac debili captu, necessarium fuit, vt id quod cogitarat, effectum da-

ret : postea verò infinità suâ sapientiâ pedentim ad illustrandam magis magisque serui sui mentem processit, donec illam ad eum scopum perduceret, quem diuina sua voluntate ab æterno ordinauerat ac stabiliuerat. Is autem non erat alius, quàm Congregationis huius operâ plurimis suorum fidelium necessitatibus subuenire: siquidem nihil vquam ex alio prodire iubet, quod non sit primæ intentioni suæ aptum atque conforme. Quod quàm verum sit, potest euidenter cognosci ex multo lucis eius incremento, quam ei Dominus Deus noster ab ipso foundationis huius principio, per quotidiana augmenta concessit. Certum enim exploratumque est, illum in primo mentis suæ proposito (quod huius arbusculi primus truncus extitit) nihil cogitasse, nihilque destinasse aliud, quàm Congregationem intra Nosocomij limites fundare & continere: Deum autem, qui nolebat rem tantam vnus loci angustiis includi ac terminari, neque hanc plantam alieno in fundo seri, tot permisisse ex aduerso occurrere impedimenta, vt demum foris in diuæ Virginis Ædicula fundaretur: vnde ramos suos dilatare, atque ad omnia totius mundi Nosocomia propagare posset. Deinde Camillus pauculos tantum ministros, eosque sæculares, ad eam vocare

aut admittere decreuerat: sed Dēus, qui al-
 tiora spectabat, & qui cognoscebat, quā
 esset incongruum, administrationem curam-
 que tot animarum hominibus rudibus &
 idiotis committere; statuit, vt Congregatio
 multis statim Sacerdotibus abundaret, pri-
 musque ipse Camillus se Sacerdotio initiā-
 dum offerret. Præterea ille in animo sua
 Congregationem quamdam liberam ac so-
 lutam depinxerat, nec vllō, quod obstricto
 teneret, voto consecratam: Deus autem, qui
 eam stabilem & æternam esse cupiebat, ef-
 fecit, vt intra exiguum temporis spatium ipsi
 summi Pontifices non modò in Congrega-
 tionem approbatam, sed etiam in Religio-
 nem voto solemnī adstrictam erigerent ac
 firmarent. Denique non venerat Camilli-
 tum in mentem, neque de pestilentia infe-
 ctis, neque de carcere inclusis, ope Congre-
 gationis suæ adiuuandis: Deus verò, cui pla-
 cebat vt nullum infirmorum genus à chari-
 tate huius sacri cœtus excluderetur, sua be-
 nignitate determinauit, vt hanc quoque tab-
 bus opitulandi prouinciam salutari suæ Con-
 gregationis sinu complecteretur. Postremū
 ille minimè habuerat in animo, eos qui in
 priuatis ciuium ædibus vita excedunt, se
 subsidij atque solatij participes facere: Deus
 è contrario ingentem cernens animarum

prædam, quam diabolus ad ipsam mortis
 nuam expectans atque insidians, in illo extre-
 mo digressu exercet, simulque intuens illa
 opima, quæ de miseris mortalibus refert, spo-
 lia, Camillo inspirauit, & (si fas est sic loqui)
 velut furentis populi impetu coëgit, vt hanc
 quoque maximi momenti curam, velut præ-
 omnibus mundo ipsi necessariam, suscipere-
 ret. Cùm enim Deus Opt. Max. non pau-
 cas fidelibus suis Religiones iam prouidisset,
 quæ omnes ordinariè illorum saluti in vitæ
 & incolunitatis tempore inuigilarent, vo-
 luit his quoque extremis temporibus (qui-
 bus videtur ipse mundus perpetuò ad vetu-
 statem decurrere, atque in charitatis studio
 refrigerescere) vnã aliquam suppeditare
 Congregationem, quæ peculiariter & ex
 instituto suo, in vltimo vitæ articulo, & ex-
 tremo salutis certamine ipsis præstò esset.
 Quod supremum charitatis officium Ca-
 millii Congregationi reseruauit: in quod ip-
 sa se insinuauit hoc modo. Inter alia chari-
 tatis officia, quæ Camillus & socij in No-
 focomio sancti Spiritus pro virili præstabant,
 vnum erat moribundis ad benè moriendum
 ferre suppetias; quod partim consolando,
 partim roborando, iuxta illud Ecclesiastici
 monitum, *Consolare illum in exitu spiritus
 sui*, gnauius efficiebant. Tam gratum igi-
 tur

VIII
 174

70 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
tur hoc charitatis obsequium, tam quæ toti
vrbi Romæ acceptum fuit, vt multi tam
nobiles quàm ignobiles, tam Prælati quàm
alij omnis generis & conditionis homines,
sed speciatim extranei, qui domos con-
ditias habitabant, cœperunt ipsos ad eos
qui in priuatis eorum ædibus moriebantur,
accersere. Quippe multò tutius esse iudi-
cabant, in extrema illa hora salutem animæ
nec parentibus, nec feminis, nec domesticis
famulitijs credere, cùm quotidiana doceret
experientia, maiorem eorum partem cogita-
tiones suas potius ad opes occupandas, quàm
ad miseri moribundi salutem procurandas
applicare. Non quiuit proinde Camillus æ-
quissimæ postulationi non satisfacere, præ-
sertim cùm posset hoc in negotio illud apte
simè vsurpare: *Vox populi, vox Dei*. Ita
que tam diuino instinctu, quàm sociorum
voluntate, quos in facti huius consilium ad-
hibuerat, hanc etiam charitatis partem am-
plexus est: eam quæ primi spiritus sui propo-
sito, & quasi trunco, in seuit: constituenda
scilicet, vt à sua Congregatione (quemad-
modum in Bullis Pontificis diffusius contine-
tur) tam diebus, quàm noctibus, promptum
iisdem infirmis vita & salute periclitantibus
auxilium afferretur. Et sanè hoc ipsum genus
charitatis, tantum importare commodi ad
plur-

plurimorum salutem animaduersum est; vt expediens fuerit, etiam ab ipsis Ecclesiæ primordiis, peculiarem ad eiusmodi opera Religionem fuisse institutam, & quidem amplio-rem, ac hominibus spiritualibus & eruditis abundantio-rem, quàm quæcumque alia fue-rit, aut certè qualibet è celebrioribus haud inferiorem. Hanc autem ipsam operam suscepit præstandam Camillus postremis men- sibus Gregorij XIII. qui ad cælestia emi- grauit decimâ Aprilis anni M. D. LXXXV. cui successit in Pontificatu Sixtus V. die eiusdem mensis vigesima quarta in Ecclesiæ Pastorem electus. Quo tempore Camillus animaduertens Congregationem suam ma- gna in dies incrementa continuè sumere, multosque esse qui scire desiderarent, quo nomine ipsi vocarentur: ipse acceptis super hac re suorum sociorum sententiis, & cogni- ta eorumdem ardenti erga infirmos charitate (quos tamquam dominos suos & patronos æstimabant) conclusit vocandos esse MINI- STROS INFIRMORVM: cùm alioqui hæc- nus appellati fuissent, CONGREGATIO PA- TRIS CAMILLI.